

Pistolet obronny i Rewolwer obronny

Poniższe przepisy są zasadami regulującymi strzelania dyscypliny sportowej „Pistolet Obronny” i „Rewolwer Obronny”

Strzelania sportowe „Pistolet Obronny” i „Rewolwer obronny” polegają na wykorzystaniu standardowego, bojowego ekwipunku strzeleckiego (włączając w to normalną, bojową amunicję) do rozwiązywania zadań strzeleckich, które możliwie wiernie oddają realia użycia broni w rzeczywistych sytuacjach. Zawodnicy muszą używać normalną, bojową broń i normalne, bojowe kabury, takie, które są zaprojektowane z myślą o ich wykorzystaniu do celów samoobrony. Nie jest dozwolone stosowanie ekwipunku zaprojektowanego specjalnie z myślą o sporcie wyczynowym. Głównym celem jest porównanie umiejętności strzeleckich i wyszkolenia zawodników, a nie ich wyposażenia czy zasobności portfeli.

Cele:

Stworzenie porównawczej płaszczyzny odniesienia dla wszystkich chętnych sprawdzić swoje umiejętności strzelców, nie zakłócaną wyścigiem wyposażenia.

Popularyzacja bezpiecznego i skutecznego używania broni i ekwipunku stworzonych do celów samoobrony.

Obeznanie strzelców z praktycznymi i realistycznymi sytuacjami użycia broni w warunkach samoobrony, oraz wyćwiczenie odpowiednich umiejętności, które mogą być w takich sytuacjach przydatne.

Umożliwienie doskonalenia swoich umiejętności strzeleckich w gronie podobnie myślących ludzi i budowanie przyjacielskiego środowiska strzeleckiego.

Przestrzeganie zasady stabilności przepisów, zwłaszcza przepisów dotyczących wyposażenia.

Główne zasady bezpieczeństwa:

Podczas przebywania zawodnika na strzelnicy jego broń musi być rozładowana i schowana do kabury, pistolety muszą mieć wyjęty magazynki.

Zawodnik nie może manipulować bronią na terenie strzelnicy; wyjątkiem od tej zasady są wyznaczone i wyraźnie oznaczone obszary, zwane „strefami bezpieczeństwa”, gdzie wolno dowolnie manipulować rozładowaną bronią. Drugim wyjątkiem jest moment strzelania na torze strzeleckim.

Do „stref bezpieczeństwa” pod żadnym pozorem nie może być wnoszona amunicja, a zwłaszcza załadowane magazynki; dotyczy to również amunicji ćwiczebnej oraz wystrzelonych łusek. Amunicja, załadowane magazynki itp. muszą być pozostawione poza strefą bezpieczeństwa, na przykład w torbie; zaleca się wyznaczenie w pobliżu strefy bezpieczeństwa dogodnych miejsc na umieszczenie takich pakunków.

Na terenie strzelnicy można dowolnie manipulować amunicją i środkami do jej przenoszenia, oczywiście poza strefami bezpieczeństwa.

Zawodnik może manipulować jednocześnie bronią i amunicją jedynie na stanowisku strzeleckim, po odpowiedniej komendzie sędziego i pod jego bezpośrednim nadzorem.

Należy przestrzegać zasady trzymania palca „strzelającego” zawsze poza kabłąkiem spustowym, za wyjątkiem chwili oddawania strzału.

Przez cały czas strzelania należy przestrzegać zasady utrzymywania wylotu lufy w kierunku bezpiecznym; jeżeli na konkretnym torze nie jest to określone inaczej, za kierunek bezpieczny przyjmuje się stronę głównego kulochwytu strzelnicy, oraz obszar ograniczony prostą równoległą do głównego kulochwytu i prostopadłą do osi strzelnicy, przechodzącą przez

zawodnika. Jest to tzw. zasada „180°”. Wylot lufy w żadnym wypadku nie może być skierowany ponad główny kulochwyt.

Naruszenie tych zasad jest karane natychmiastową dyskwalifikacją zawodnika.

Wszystkie osoby przebywające na terenie strzelnicy są obowiązane nosić okulary ochronne. W pobliżu torów strzeleckich powinny być noszone ochronniki słuchu.

Tarcze

Oficjalną tarczą jest tekturowa tarcza sylwetkowa, o wymiarach obrysu zewnętrznego 18 x 30 cali, z czterema strefami ocenianymi: A centralne, A górne, C i D. Centralne okrągłe pole „A” ma średnicę 8 cali, zaś górne kwadratowe pole „A” ma długość boku 6 cali. Dokładne wymiary tarczy są podane w załączniku. Tarcze muszą być wykonane ze sztywnej tektury w kolorze naturalnym.

Wartości punktowe pól na tarczy są odpowiednio: 5, 4, 2 punkty. Jednakże najczęściej przyjmuje się punktację dostosowaną do wymogów systemu obliczania wyników Vickersa, wyrażoną w punktach „ujemnych”. W tym układzie pola tarczy są punktowane: -0, -1, -3.

Dopuszcza się różnorodne cele metalowe, na przykład kółka o średnicy 8 cali, poppery itp. Cele metalowe nie mogą stanowić więcej, niż 25% celów na danym torze (przebiegu).

Wszystkie cele metalowe są punktowane po 5 punktów (-0).

Wyposażenie strzeleckie

Całe wyposażenie strzeleckie (ekwipunek) musi spełniać jedno podstawowe kryterium: musi nadawać się do praktycznego zastosowania dla celów samoobrony i musi dawać się nosić przez cały dzień jako normalny ekwipunek, ukryty pod normalnym, lekkim (letnim) ubraniem. Jeśli nie można czegoś nosić jako całodziennego sprzętu do obrony, nie można tego używać. Sędzia Główny ma decydujący głos w sytuacjach dyskusyjnych.

Używanie wyposażenia sprzecznego z tą zasadą, dającego przewagę sprzętową nad innymi zawodnikami, jest podstawą do dyskwalifikacji z zawodów.

Zasada stabilności przepisów:

Propozycje zmian przepisów dotyczących wyposażenia są rozpatrywane tylko raz na dwa lata, wszelkie zmiany są wprowadzane z 12 miesięcznym okresem dostosowawczym.

Konkurencja Pistolet i rewolwer obronny nigdy nie będzie wyścigiem ekwipunku – tu chodzi o strzelanie, a nie o sprzęt sportowy.

BRÓŃ, WYPOSAŻENIE, ZAWODNICY

Klasy broni

Rywalizacja podzielona jest na cztery zasadnicze klasy broni, tak by zawodnicy używający popularnych typów broni bojowo-służbowej mogli rywalizować ze sobą na równych warunkach. Klasy broni są całkowicie oddzielone od siebie. Oznacza to, że zawodnicy z każdej klasy rywalizują tylko wewnątrz swojej klasy. Nagrody przyznawane są w każdej klasie oddzielnie. Na poziomie zawodów klubowych zawodnicy mogą strzelać we wszystkich klasach, jednak nagrodzeni mogą być tylko w tej klasie, w której strzelali najpierw.

Fabryczny Pistolet Obronny (FPO)

Broń dopuszczona do FPO musi:

- mieć mechanizm spustowy podwójnego działania, wyłącznie podwójnego działania, lub tzw. mechanizm „Safe Action” (jak np. w pistolecie Glock);
- strzelać nabojami 9x19 mm, lub silniejszymi. Naboje o kalibrze mniejszym niż 9 mm są niedopuszczalne.
- być dostępna na rynku, lub musiała być dostępna na rynku w przeszłości;

- broń z włożonym magazynkiem musi mieścić się w pudełku o wymiarach 222x152x41 mm; Nie są dopuszczane zewnętrzne modyfikacje inne niż zmiana przyrządów celowniczych i zmiana okładek chwytu.

Dla wyrównania szans zawodników maksymalna liczba naboji ładowanych do magazynka wynosi dziesięć (10). W pozycji startowej w broni może być najwyżej 10 naboji w magazynku i jeden w komorze naboju.

Uwaga: w FPO pistolety mające kurek muszą w pozycji startowej mieć kurek spuszczonej (całkowicie, lub na ząb wstępnego napięcia). Niedopełnienie tego wymogu skutkuje nałożeniem kary proceduralnej. Wymóg ten oznacza, że zawodnik musi oddać pierwszy strzał z samonapinania, lub po uprzednim napięciu kurka ręcznie.

Kurek wolno napiąć ręcznie po całkowitym wyjęciu pistoletu z kabury i skierowaniu wylotu lufy w bezpiecznym kierunku. Zbyt wczesne napięcie kurka traktowane jest jako skierowanie broni w niebezpiecznym kierunku i karane jest dyskwalifikacją.

Lista **dopuszczonych** w FPO modyfikacji (jeśli modyfikacja nie jest wymieniona, to nie jest dopuszczalna):

- zmiana przyrządów celowniczych na inne konwencjonalne, typu muszka i szczerbinka; niedopuszczalne są celowniki optyczne, kolimatorowe, laserowe wskaźniki celu;
- zmiana okładek chwytu na inne o kształcie i z materiału podobnego do oryginalnych, nie są dopuszczalne okładki zwiększające masę broni;
- nałożenie na chwyt opaski lub umocowanie na chwycie taśmy zwiększającej tarcie;
- zmiana oporu i długości drogi spustu, jednak w sposób zachowujący warunki bezpieczeństwa;
- udoskonalenie procesu dosyłania naboju i wyrzucania łuski;
- wewnętrzne udoskonalenie pracy broni, włącznie z wymianą lufy na inną, oferowaną jako fabryczne wyposażenie dodatkowe;
- zdobienie broni.

Lista modyfikacji **niedopuszczalnych** w FPO:

- zewnętrzne zmiany inne niż okładki i przyrządy celownicze;
- zmiana lufy na cięższą;
- zmiana łożyska lufy;
- dodatkowe obciążenie broni, w tym zastosowanie obciążonych magazynków;
- zastosowanie niestandardowych przyrządów celowniczych;
- zastosowanie porting lufy;
- zastosowanie kompensatora;
- zastosowanie żerdzi sprężyn wykonanych z materiału innego niż zastąpiona część fabryczna.

Zmodyfikowany Pistolet Obronny (ZPO)

Broń dopuszczona do ZPO musi spełniać następujące warunki:

- musi mieć mechanizm spustowy pojedynczego działania, lub tzw. selektywny mechanizm podwójnego działania (np. taki jak w pistoletach CZ 75);
- musi strzelać nabojami 9x19, 9x21, 9x23, .38 Super, .357 SIG, .40 S&W, .41 AE, 10 mm Norma, .400 Cor-Bon;
- pistolet z włożonym magazynkiem musi mieścić się w pudełku o wymiarach 222x152x41 mm;
- maksymalna masa pistoletu z pustym magazynkiem nie może przekraczać 1219 g;

Dla wyrównania szans zawodników maksymalna liczba naboju ładowanych do magazynka wynosi dziesięć (10). W pozycji startowej w broni może być najwyżej 10 naboju w magazynku i jeden w komorze nabojowej.

Pistolety spełniające warunki klasy FPO mogą być używane w klasach ZPO i PODK, jeśli spełniają warunek kalibru.

Uwaga: zawodnik startujący w klasie ZPO z bronią z kurkiem może w pozycji startowej mieć kurek napięty i zabezpieczony (jeśli konstrukcja broni to umożliwia) lub też może mieć kurek spuszczone. Jeśli startuje z kurkiem spuszczone, to może pierwszy strzał oddać poprzez samonapinanie lub po uprzednim napięciu kurka ręcznie.

Kurek można napiąć ręcznie dopiero po całkowitym wyjęciu pistoletu z kabury i po skierowaniu wylotu broni w bezpiecznym kierunku. Zbyt wczesne napięcie kurka traktowane jest jako skierowanie broni w niebezpiecznym kierunku i karane jest dyskwalifikacją.

Zamknięta lista **dopuszczonych** w klasie ZPO modyfikacji. Jeśli modyfikacji nie ma na tej liście, to nie jest dopuszczana:

- zmiana przyrządów celowniczych na inne klasyczne typu muszka i szczerbinka; celowniki optyczne, kolimatorowe, laserowe wskaźniki celu nie są dopuszczalne;
- zmiana okładek chwytu, nie są dopuszczalne okładki zwiększające masę;
- udoskonalenie pracy broni, włącznie do wymiany lufy na inną oferowaną w wyposażeniu fabrycznym;
- zmiany wewnętrzne zwiększające niezawodność broni;
- rowkowanie chwytu;
- rowkowanie i modyfikowanie kabłąka języka spustowego;
- zastosowanie powiększonych, również obustronnych, skrzydełek bezpieczników, w tym powiększonych bezpieczników chwytowych;
- zastosowanie żerdzi o pełnej długości, wykonanych z materiałów nie cięższych niż zwykła stal;
- zmiana kurka i innych elementów mechanizmu spustowego dla polepszenia pracy spustu;
- zaokrąglenie krawędzi gniazda magazynka, zamontowanie w dolnej części chwytu elementów ułatwiających wkładanie magazynka (tzw. lejek);
- zdobienie.

Nie zamknięta lista **niedopuszczalnych** w klasie ZPO modyfikacji:

- montowanie ciężkich luf, luf konchoidalnych i/lub łożysk lufy (również fabrycznych);
- porting lufy;
- kompensator;
- zwiększanie masy broni, stosowanie ciężkich magazynków, stosowanie wolframowych żerdzi, stosowanie przedłużonych szkieletów broni;
- zastosowanie niestandardowych przyrządów celowniczych, w szczególności celowników optycznych, kolimatorowych, laserowych wskaźników celu;
- zastosowanie powiększonych przycisków lub dźwigni zatrzasku magazynka;
- stosowanie nakładek na spust.

Pistolet Obronny Dużego Kalibru (PODK)

Broń dopuszczona do klasy PODK musi:

- być kalibru .45 ACP (11,43x23 mm);
- pistolet z włożonym magazynkiem musi mieścić się w pudełku o wymiarach 222x152x41 mm;
- masa pistoletu z pustym magazynkiem nie może przekraczać 1160 g;

Dla wyrównania szans zawodników maksymalna liczba naboju ładowanych do magazynka wynosi osiem (8). W pozycji startowej w broni może być najwyżej 8 naboju w magazynku i jeden w komorze naboju.

Pistolety dopuszczone do FPO i ZPO mogą być również dopuszczone do PODK, jeśli spełniają warunek kalibru.

Uwaga: zawodnik startujący w klasie PODK z bronią z kurkiem zewnętrznym może w pozycji startowej mieć kurek napięty i zabezpieczony (jeśli broń zapewnia taką możliwość) lub może mieć kurek spuszczone. Jeśli startuje z kurkiem spuszczone, to może pierwszy strzał oddać poprzez samonapięcie, lub po napięciu kurka ręcznie.

Kurek można napiąć ręcznie dopiero po całkowitym wyjęciu pistoletu z kabury i po skierowaniu wylotu broni w bezpiecznym kierunku. Zbyt wczesne napięcie kurka traktowane jest jako skierowanie broni w niebezpiecznym kierunku i karane jest dyskwalifikacją.

Zamknięta lista **dopuszczonych** modyfikacji. Jeśli nie jest wymieniona, to znaczy, że nie może być stosowana w PODK.

- zmiana przyrządów celowniczych na inne klasyczne typu muszka i szczerbinka, celowniki optyczne, kolimatorowe, laserowe wskaźniki celu nie są dopuszczalne;
- zmiana okładek chwytu, zakazane są okładki zwiększające masę;
- udoskonalenie pracy broni, włącznie do wymiany lufy na inną oferowaną w wyposażeniu fabrycznym. Fabrycznie instalowane lufy konchoidalne są dopuszczalne, jeśli nie mają większej długości niż 107 mm;
- zmiany wewnętrzne zwiększające niezawodność broni;
- rowkowanie chwytu;
- rowkowanie i zmiana kształtu kabłąka spustowego;
- zastosowanie powiększonych, również obustronnych skrzydełek bezpieczników, w tym powiększonych bezpieczników chwytowych;
- zastosowanie żerdzi o pełnej długości, wykonanych z materiałów nie cięższych niż zwykła stal;
- zmiana kurka i innych elementów mechanizmu spustowego dla polepszenia pracy spustu;
- zaokrąglenie krawędzi gniazda magazynka, zamontowanie w dolnej części chwytu elementów ułatwiających wkładanie magazynka (tzw. lejek);
- zdobienie.

Nie zamknięta lista **niedopuszczalnych** modyfikacji:

- zastosowanie ciężkich luf, luf konchoidalnych o długości większej niż 107 mm i/lub łożysk lufy (również fabrycznych);
- porting lufy;
- kompensator;
- zwiększanie masy broni, stosowanie ciężkich magazynków, stosowanie wolframowych żerdzi, stosowanie przedłużonych szkieletów broni;
- zastosowanie niestandardowych przyrządów celowniczych, w szczególności celowników optycznych, kolimatorowych, laserowych wskaźników celu;
- zastosowanie powiększonych przycisków lub dźwigni zatrzasku magazynka;
- stosowanie nakładek na spust.

Fabryczny Rewolwer Obronny (FRO)

W FRO można posługiwać się rewolwerem kalibru 9 mm/ .38 Special lub większego, z lufą o długości 102 mm lub mniejszej. 7 i 8 strzałowe rewolwery są dopuszczalne, ale można do nich ładować jedynie sześć (6) naboju.

Zamknięta lista **dopuszczonych** modyfikacji. Jeśli modyfikacji nie ma na tej liście to znaczy, że jest zakazana:

- zmiana przyrządów celowniczych na inne klasyczne typu muszka i szczerbinka; niedozwolone jest używanie celowników optycznych, kolimatorowych i laserowych wskaźników celu;
- udoskonalenie działania broni w celu zmiany oporu spustu, jednak w sposób zachowujący warunki bezpieczeństwa (np. wygładzanie powierzchni języka spustowego, usunięcie ogona kurka);
- zmiana okładek chwytu na inne o kształcie i z materiału podobnego do oryginalnych, nie są dopuszczalne okładki z obciążnikami;
- fazowanie tylnych części komór nabojoych;
- skrócenie fabrycznej lufy;
- zdobienie broni.

Klasy dodatkowe:

Broń Małogabarytowa (BMG)

Broń dopuszczona do BMG:

- może mieć mechanizm spustowy dowolnego typu;
- może być to zarówno rewolwer, jak i pistolet;
- musi strzelać nabojami: .32 Auto (7,65x17 mm), .380 ACP (9x17 mm), 9x18 mm „Makarow”, 9x19 mm (Parabellum/Luger), .38 Special (9 mm x29R), .357 Magnum (9 mm x33R), .40 S&W (10x21 mm), 10 mm Auto (10x25 mm), lub .45 ACP (11,43x23 mm);
- pistolety muszą mieć lufę o długości 97 mm lub mniejszej, fabrycznie montowane lufy konchoidalne z lub bez łożyska są dopuszczalne;
- rewolwery muszą mieć lufę o długości 76 mm lub mniejszej;
- do broni można ładować najwyżej pięć (5) naboji, dla wyrównania szans pomiędzy pistoletami i rewolwerami;

Zamknięta lista **dopuszczonych** modyfikacji. Jeśli modyfikacji nie ma na tej liście, to znaczy, że nie może być zastosowana w BMG).

Rewolwery:

- zmiana przyrządów celowniczych na inne klasyczne typu muszka i szczerbinka. Niedopuszczalne są celowniki optyczne, kolimatorowe i laserowe wskaźniki celu;
- zmiana okładek chwytu na inne o kształcie i z materiału podobnego do oryginalnych. Niedopuszczalne są okładki zwiększające masę;
- udoskonalenie pracy broni w celu zmiany siły spustu, jednak w sposób zachowujący warunki bezpieczeństwa;
- usunięcie ogona kurka;
- fazowanie tylnych części komór nabojoych;
- zdobienie broni.

Pistolety:

- zmiana przyrządów celowniczych na inne klasyczne typu muszka i szczerbinka. Niedopuszczalne są celowniki optyczne, kolimatorowe i laserowe wskaźniki celu;
- zmiana okładek chwytu na inne o kształcie i z materiału podobnego do oryginalnych. Niedopuszczalne są okładki zwiększające masę;
- założenie na chwyt opaski lub naklejenie taśmy zwiększającej tarcie;

- zmiana oporu spustu, jednak w sposób zapewniający bezpieczeństwo;
- udoskonalenie procesu dosyłania naboju i wyrzucania łuski;
- wewnętrzne udoskonalenie pracy broni, włącznie do wymiany lufy na inną oferowaną w wyposażeniu fabrycznym (w tym konchoidalną);
- zdobienie broni.

Zawody w klasie BMG mogą być rozgrywane tylko na poziomie klubowym. Wszystkie tory strzeleckie projektowane dla klasy BMG muszą mieć liczbę strzałów ograniczoną maksymalnie do pięciu, w celu zrównania szans pistoletów i rewolwerów.

Następujące modyfikacje są w szczególności **niedozwolone** we wszystkich klasach, chyba że zostały dopuszczone powyżej:

- kompensatory wszelkiego typu;
- porting lufy;
- zwiększanie masy broni w celu uzyskania przewagi;
- ciężkie lufy i lufy konchoidalne;
- niestandardowe przyrządy celownicze, np. optyczne, kolimatorowe, laserowe wskaźniki celu, ale również przyrządy metalowe typu przeziernikowego (tzw. „ghost ring”).

Amunicja i minimalny wskaźnik mocy

Zasadą jest stosowanie normalnej, użytkowej amunicji, a nie osłabionej amunicji tarczowej. Określa się minimalne wskaźniki mocy dla czterech podstawowych klas broni; dla klas dodatkowych nie określa się takiego wskaźnika. Wskaźnik mocy to iloczyn prędkości pocisku (wyrażonej w stopach na sekundę) i masy pocisku (wyrażonej w grainach). Dla klas FPO, ZPO i FRO minimalny wskaźnik mocy wynosi 125000; dla klasy PODK minimalny wskaźnik wynosi 165000. Dla uproszczenia przyjmuje się, że amunicja fabryczna typu bojowego spełnia kryterium minimalnego wskaźnika mocy. Dla amunicji elaborowanej we własnym zakresie należy dokonać pomiarów prędkości wylotowej, przy użyciu chronografu. Procedura pomiaru jest następująca: należy wziąć trzy naboje badanego rodzaju i przestrzelić ja przez chronograf z odległości 9 metrów. Do strzelania należy użyć broni o najdłuższej dopuszczonej w danej klasie lufie. Jeżeli dwa z trzech naboju spełnią kryterium, przyjmuje się, że badany rodzaj amunicji jest dopuszczony do strzelań. Jeżeli amunicja nie spełnia kryterium, zawodnik ma prawo przestrzelić kolejne trzy naboje ze swojej broni. Jeżeli są jakieś niejasności w sprawie masy pocisku, należy rozciąć nabój i zważyć pocisk. Zawodnik, którego amunicja nie przejdzie pomyślnie testów, nie będzie klasyfikowany. Nie określa się minimalnego wskaźnika mocy dla klas dodatkowych.

Kabury i pozostałe wyposażenie

Kabury oraz ładownice na magazynki do pistoletów i ładowniki do rewolwerów używane w strzelaniach muszą być zaprojektowane i wykonane z myślą o noszeniu w celach samoobrony lub jako sprzęt dla uzbrojonych funkcjonariuszy i muszą nadawać się do całodziennego noszenia w ukryciu pod lekkim ubraniem. Dla osób pracujących jako umundurowani funkcjonariusze patrolowi dopuszcza się ich wyposażenie służbowe, zewnętrzne, pod warunkiem stosowania wszelkich regulaminowych zapięć i zamknięć. W żadnym wypadku nie jest dozwolone stosowanie wyposażenia zaprojektowanego z myślą o zastosowaniu w sporcie wyczynowym.

Dozwolone jest noszenie najwyżej dwóch zapasowych magazynków, w dwóch pojedynczych albo jednej podwójnej ładownicy; oraz najwyżej trzech ładowników do rewolweru. Jeden dodatkowy magazynek lub ładownik może być przyniesiony przez zawodnika ze sobą w celu załadowania broni na torze.

Wszystkie używane kabury muszą całkowicie zakrywać język spustowy broni, gdy jest ona w kaburze. Wszelkie fabryczne zapięcia i zabezpieczenia muszą być używane, zgodnie z konstrukcją kabury. Kabura i ładownice muszą być założone na normalnym pasku od spodni, przechodzącym przez szlufki spodni.

Kabury pistoletowe nie mogą mieć czoła wyciętego niżej, niż 6 mm poniżej okna wyrzutowego, zaś kabury rewolwerowe nie mogą być wycięte niżej, niż do połowy bębena. Nie są dozwolone kabury inne, niż noszone po stronie ręki strzelającej – kabury podramienne, typu „cross draw”, typu „small-of-the-back” i inne podobne, są zabronione ze względów bezpieczeństwa.

Kabura musi być założona tak, by środek kabłąka spustu broni włożonej do kabury wypadł mniej więcej na bocznej linii środkowej przebiegającej przez ciało zawodnika. Wszystkie ładownice na magazynki muszą być noszone z tyłu tej linii. Ładownice do rewolweru mogą być noszone bezpośrednio przed kaburą, po stronie ręki strzelającej. Wspomnianą linię środkową pomaga niekiedy określić szew na nogawce spodni, choć nie jest to regułą.

Generalnie, jeżeli kaburę i wyposażenie można schować pod lekką letnią kurtką, a jednocześnie bez problemu wyjąć broń z kabury siedząc w samochodzie, można przypuszczać, że ekwipunek jest w porządku.

Kabury i ładownice muszą być używane zgodnie z zamysłem konstrukcyjnym i nie mogą być samodzielnie modyfikowane przez zawodników. Decydujące zdanie w sprawie dopuszczenia, lub nie, ekwipunku danego zawodnika, ma sędzia główny zawodów.

Typy kabur poszczególnych producentów, spełniające wymogi, są wymienione w załączniku.

Klasy strzeleckie

W celu umożliwienia rywalizacji między zawodnikami reprezentującymi zbliżony poziom zawodnicy są podzieleni na pięć klas strzeleckich. W czasie zawodów ich wyniki są prezentowane oddzielnie. Każdy zawodnik zobowiązany jest przejść Test Kwalifikacyjny obejmujący 90 strzałów. W zależności od uzyskanego wyniku Klub wystawi zawodnikowi Świadectwo Klasy Strzeleckiej. Jest zalecane, aby każdy początkujący zawodnik miał możliwość treningowego strzelania Testu Kwalifikacyjnego przed strzelaniem go jako testu ocenianego, tak, aby test ten był sprawdzianem rzeczywistych umiejętności strzeleckich, a nie odporności psychicznej czy zrozumienia procedury strzelań.

Zawodnik może dowolnie często przystępować do Testu Kwalifikacyjnego. W wyniku uczestnictwa w zawodach rangi regionalnej (ogólnopolskich) zawodnik może uzyskać wyższą klasę strzelecką. Jeśli w zawodach w jednej klasie strzeleckiej sklasyfikowanych zostało od 10 do 19 zawodników zwycięzca tej klasy jest automatycznie awansowany do klasy wyższej. Jeśli w zawodach w jednej klasie sklasyfikowanych zostało od 20 do 29 zawodników dwóch pierwszych zawodników w tej klasie zostaje automatycznie awansowanych do klasy wyższej, i tak dalej.

Test Klasyfikacyjny

Punktacja Limited Vickers

Podczas Testu zawodnik oddaje 90 strzałów bez dłuższych przerw pomiędzy Przebiegami i Torami. Jeśli podczas strzelania dojdzie do awarii broni, lub błędu zawodnika (np. złego zrozumienia opisu toru, lub nie wykonania wymaganych czynności) zawodnik może powtórzyć Tor. Nie wolno powtarzać pojedynczych Przebiegów. Nie wolno powtarzać Torów jeśli Test Kwalifikacyjny jest częścią zawodów, lub jeśli zawodnik walczy o „Nagrode Czwerech Klas”. W takich przypadkach Test Klasyfikacyjny musi być strzelany jako jedna, 90 strzałowa całość.

Tor 1. Odległość 6,4 m

Przebieg 1. Stanowisko Nr 1. Po sygnale wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy centralne pole A i raz górne pole A tarczy T1. (3 strzały)

Przebieg 2. Stanowisko Nr 1. Po sygnale wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy centralne pole A i raz górne pole A tarczy T2. (3 strzały)

Przebieg 3. Stanowisko Nr 1. Po sygnale wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy centralne pole A i raz górne pole A tarczy T3. (3 strzały)

Przebieg 4. Stanowisko Nr 1. Po sygnale wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy górne pole A tarcz T1-T3. (6 strzałów)

*** Przed Przebiegiem 5 należy zakleić na tarczach przestrzeliny strzałów chybionych w górne pola A, a trafionych poniżej.

Przebieg 5. Stanowisko Nr 1. Pozycja startowa z bronią w słabej ręce, broń opuszczona pod kątem 45 stopni, broń może być odbezpieczona, ale palec poza kabłąkiem spustowym. Po sygnale strzelić jeden raz w tarczy T1-T3. (3 strzały)

Przebieg 6. Stanowisko Nr 1. W broni mogą być maksymalnie 3 naboje. Pozycja startowa tyłem do tarcz. Po sygnale odwrócić się, wyciągnąć broń i ostrzelać jeden raz tarczy T1-T3, wykonać przeładowanie z zamkiem z tyłu i ostrzelać jeden raz tarczy T1-T3. (6 strzałów)

Przebieg 7. Stanowisko Nr 1. Po sygnale wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3, używając tylko silnej ręki. (6 strzałów).

Tor 2. Odległość 4,6 - 9,1 m.

Przebieg 1. Stanowisko Nr 2. Po sygnale wyciągnąć broń i idąc w kierunku tarcz ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3. Wszystkie strzały muszą być oddane w ruchu. Nie wolno przekroczyć linii 4,6 m. (6 strzałów)

Przebieg 2. Stanowisko Nr 3. Po sygnale wyciągnąć broń i idąc tyłem od tarcz ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3. Wszystkie strzały muszą być oddane w ruchu. (6 strzałów)

Przebieg 3. Stanowisko Nr 2. W broni może być maksymalnie 6 naboje. Pozycja startowa tyłem do tarcz. Po sygnale odwrócić się, wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3, wykonać przeładowanie z zamkiem z tyłu i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3. (12 strzałów)

Przebieg 4. Stanowisko Nr 2. Wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3 używając tylko silnej ręki.

Tor 3. Odległość: stanowisko Nr 4 18,3 m, stanowisko Nr 5 13,7 m. Niezbędna barykada typu Bianchi - wysokość 1,83 m, szerokość 61 cm oraz beczka 200 litrowa.

Przebieg 1. Pozycja Nr 4. Po sygnale wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3 z jednej strony barykady, wykonać taktyczne przeładowanie, lub zmianę magazynka z odzyskaniem i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3 z drugiej strony barykady. (12 strzałów)

Przebieg 2. Stanowisko Nr 4. Wyciągnąć broń i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3 z jednej strony barykady, wykonać taktyczne przeładowanie lub zmianę magazynka z odzyskaniem, przemieścić się do pozycji Nr 5 i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3 z jednej (dowolnej) strony beczki. (12 strzałów)

Przebieg 3. Stanowisko Nr 5. Wyciągnąć broń, uklęknąć i ostrzelać dwa razy tarczy T1-T3 z jednej (dowolnej) strony beczki. (6 strzałów).

Uwaga: pozycja startowa przed wszystkimi przebiegami poza Tor 1/Przebieg 5 jest z rękoma swobodnie opuszczonymi wzdłuż ciała.

Wszystkie strzały oddawane zza barykady i zza beczki na Torze 3 muszą być oddane zza zasłony. Stopy zawodnika i 50 % korpusu zawodnika muszą być za zasłoną.

Tabela Klas Strzeleckich (wynik Testu Kwalifikacyjnego w sekundach)

klasy broni:	FPO	ZPO	PODK	FRO
Początkujący [Novice]	210,01 lub więcej	190,01 lub więcej	195,01 lub więcej	217,51 lub więcej
Strzelec [Marksman]	210,00-152,74	190,00-138,19	195,00-141,83	217,50-158,19
As [Sharpshooter]	152,73-120,01	141,82-111,44 138,18-108,58	158,18-124,30	
Ekspert [Expert]	120,00-98,83	108,57-89,42	111,43-91,77	124,29-102,36
Mistrz [Master]	98,82 lub mniej	89,41 lub mniej	91,76 lub mniej	102,35 lub mniej

PROCEDURY STRZELAŃ

Komendy na strzelnicy

Podstawowe komendy wydawane na strzelnicy podczas strzelania są następujące:

Czy rozumiesz procedurę toru? Czy wiesz jak strzelać?

Ładuj broń i przygotuj się.

Strzelec gotów?

Uwaga!

Sygnal startowy „biip”

Jeśli skończyłeś, rozładuj broń i przedstaw do inspekcji.

Strzał kontrolny.

Broń do kabury.

Strzelnica wolna, można iść do tarcz.

Komendy bezpieczeństwa:

Palec! – w wypadku trzymania palca strzelającego w kabłąku spustu.

Lufa! – w wypadku zbliżania się wylotu lufy do granicy kątów bezpiecznych.

Stop! – jeśli zawodnik zrobił coś niebezpiecznego lub nie zastosował się do powyższych komend i jest dyskwalifikowany.

Jeżeli zawodnik nie zareaguje natychmiast na komendę „Lufa!” i nie skoryguje trzymania broni, sędzia powinien siłą naprowadzić ramię zawodnika we właściwym kierunku. Taka sytuacja z reguły oznacza dyskwalifikację.

Istotą strzelań jest zachowanie bezpieczeństwa na strzelnicy, przy jednoczesnym czerpaniu przez uczestników radości ze strzelania. Ponieważ przepisy są nieskomplikowane w treści oraz zwarte w formie, są one łatwe do przestrzegania i egzekwowania. Zadaniem sędziów nie jest polowanie na błędy zawodników i nakładanie na nich wszelkich możliwych kar, tylko pilnowanie bezpiecznego przebiegu strzelań. Wszyscy na strzelnicy są przyjaciółmi i pomagają sobie wzajemnie.

Metody obliczania wyników

Metoda Vickers

Jest ona stosowana przy torach typu „speed shoots” i torach ze scenariuszem. Jej zasada polega na dodawaniu do czasu uzyskanego przez zawodnika dodatkowego czasu karnego za każdy punkt stracony na tarczy. By obliczyć wynik według metody Vickers należy zapisać czas uzyskany przez zawodnika na torze i dodać do tego czasu pół sekundy (0.5) za każdy punkt stracony na tarczach. Pola na tarczy punktowane są: A - 5 pkt. (czyli plus 0 sek.), C - 4 pkt. (czyli plus 0,5 sek.), D - 2 pkt (czyli plus 1,5 sek.). Do tego czasu dodaje się ewentualne inne kary wyrażone w sekundach i otrzymuje się czas łączny. Pierwsze miejsce zajmuje zawodnik mający najkrótszy czas, dalsza kolejność ustalana jest według rosnącego czasu. Strzelec może oddać dowolną liczbę strzałów, pod uwagę bierze się tylko najlepsze przestrzeliny w liczbie wymienionej w opisie toru (jeśli z opisu toru wynika, że tarczę należało trafić dwa razy, a strzelec trafił ją trzy razy, to pod uwagę bierze się dwie najlepsze przestrzeliny).

Metoda Limited Vickers

Stosuje się ją przy strzelaniu torów standardowych, np. przy ocenianiu Testu Kwalifikacyjnego. Metoda Limited Vickers nie może być stosowana w torach ze scenariuszem.

Jej zasady są identyczne jak w metodzie Vickers, poza tym, że na każdym Przebiegu strzelec może oddać tylko ograniczoną liczbę strzałów, wymienioną w opisie toru. Każdy strzał ponad ograniczony limit będzie ukarany karą proceduralną trzech (3) sekund, a najlepsza przestrzelina w tarczy, do której zawodnik oddał strzał ponad limit zostanie uznana za niebyłą.

Ta metoda pozwala na obliczanie wyników na torach wieloprzebiegowych po przejściu przez zawodnika całego toru, a nie po każdym przebiegu. Znacznie przyspiesza to przeprowadzanie zawodów.

Kary przy metodach Vickers i Limited Vickers.

Błąd proceduralny: należy dodać do czasu zawodnika 3 sekundy

Trafienie w tarczę „nie strzelać”: należy dodać do czasu zawodnika pięć (5) sekund. Jeśli zawodnik trafi w tarczę „nie strzelać” więcej niż raz, pięć sekund należy dodać jedynie jeden raz.

Tarcza nie zneutralizowana: należy dodać do czasu zawodnika pięć (5) sekund. Za tarczę nie zneutralizowaną uznaje się taką, na której zawodnik uzyskał mniej niż cztery (4) punkty. Karę tą stosuje się tylko przy metodzie Vickers, nie stosuje się jej przy metodzie Limited Vickers.

Poważne Naruszenie Zasad Toru (PNZT): do czasu zawodnika należy dodać dwadzieścia (20) sekund.

Obliczenie wyniku w przypadku nie ukończenia Przebiegu.

Jeśli zawodnik nie był w stanie ukończyć Przebiegu lub Toru z powodu kontuzji, awarii broni itp. jego rezultat oblicza się jedną z dwóch metod, wybierając tę, która daje zawodnikowi lepszy wynik.

- wszystkie nie oddane strzały liczy się jako nie trafione w tarczę, dolicza się kary za nie zneutralizowanie celu, ten czas dodaje się do uzyskanego do momentu przerwania strzelania
- minimalną liczbę strzałów na danym Przebiegu mnoży się przez trzy (3) sekundy i w ten sposób uzyskuje się czas.

Zawodnik, który nie podejrze do strzelania jednego z Torów będzie miał w powyższy sposób obliczony wynik z całych zawodów.

Przykłady wykroczeń, za które wymierzana jest kara proceduralna (3 sek.).

- stopa strzelca dotyka gruntu poza wyznaczonym polem za barykadą np. w Torze 3 Testu Kwalifikacyjnego. Wymierza jest jednokrotna kara bez względu na liczbę oddanych strzałów;
- nie wykonanie taktycznej zmiany magazynka, gdy taka jest wymagana przez opis toru. Jeśli strzelec wykona taktyczną zmianę magazynka, wyjęty z broni magazynki włoży do kieszeni lub ładownicy, a magazynki ten zgubi po rozpoczęciu przemieszczania się do nowej pozycji ogniowej kara nie jest nakładana;
- strzelanie z pozycji nieruchomej, gdy opis toru wymaga strzelania w ruchu. Wymierzana jest jedna kara niezależnie od liczby oddanych strzałów;
- dwukrotne, kolejne ostrzelanie tej samej tarczy, gdy opis toru wymaga jednokrotnego ostrzelania wszystkich kolejnych tarcz, po czym powtórnego ich jednokrotnego ostrzelania;
- użycie obu rąk, gdy opis toru wymaga strzelania tylko silną, lub tylko słabą ręką. Nakładana jest jedna kara, niezależnie od liczby oddanych strzałów;
- ostrzelanie celów z pominięciem kolejności opisanej w opisie torów, lub z pominięciem tzw. kolejności taktycznej;
- falstart. Rozumiany jest jako ruch ręki strzelającej w kierunku broni wykonany pomiędzy komendą „Uwaga”, a sygnałem startowym;
- oddanie większej liczby strzałów, niż wymagana. Dotyczy tylko torów ocenianych metodą Limited Vickers. Należy nałożyć jedną karę proceduralną za każdy strzał ponad wymaganą liczbę. Równocześnie należy nie brać pod uwagę najlepszych przestrzelin na tarczy w liczbie równej liczbie strzałów oddanych ponad wymagany limit.
- w klasie FPO start z bronią z napiętym kurkiem. W FPO w pozycji startowej kurek musi być spuszczone, a strzelec może oddać pierwszy strzał z samonapinania, lub po napięciu kurka ręcznie.

Metoda „Ograniczonego Czasu”

Tory standardowe można oceniać metodą „*Ograniczonego Czasu*”. Oznacza to, że każdy Przebieg ma wstępnie wyznaczony limit czasu na wykonanie strzelania. Np. 2,5 sekundy na wyciągnięcie broni i oddanie jednego strzału do tarczy ustawionej na odległości 23 m. Jeśli strzelec zakończył strzelanie w wyznaczonym limicie czasu jego wynik jest obliczany na podstawie punktów uzyskanych na tarczy, a wykonanie zadania w czasie krótszym lub dłuższym, ale w limicie czasu, nie ma wpływu na wynik. W przeciwieństwie do metody Vickers i Limited Vickers końcowy wynik wyrażony jest w punktach, a nie w czasie. Pierwsze miejsce zajmuje zawodnik mający największą liczbę punktów, kolejne miejsca są ustalane według malejącej liczby punktów. Jeśli Przebieg rozgrywany jest z pozycji startowej z bronią pod ubraniem, to do limitu czasu należy dodać dwie dziesiąte (0,2) sekundy. Limity czasu są ustalane przez projektanta danego toru.

Kary przy metodzie „Ograniczonego Czasu”:

- za oddanie strzału po upływie limitu czasu - od wyniku należy odjąć pięć (5) punktów za każdy taki strzał;
- za błąd proceduralny - od wyniku należy odjąć pięć (5) punktów;
- za trafienie celu „nie strzelać” - od wyniku należy odjąć dziesięć (10) punktów;
- za PNZT, od wyniku należy odjąć dwieście (200) punktów.

Zasady Rywalizacji

Za niebezpieczne posługiwanie się bronią zawodnik zostaje zdyskwalifikowany z całych zawodów. Dyskwalifikacja dotyczy również startu w innych klasach broni, niż ta w której doszło do przewinienia. Niektóre przykłady wykroczeń skutkujących dyskwalifikacją to: manipulowanie poza strefą bezpieczeństwa bronią wyjętą z kabury; wnoszenie do strefy bezpieczeństwa załadowanych magazynków, załadowanych ładowników rewolwerowych, naboji, atrap naboji; zagrożenie bezpieczeństwu innej osoby; upuszczenie załadowanej broni; skierowanie wylotu lufy w niebezpiecznym kierunku; skierowanie wylotu lufy w swym kierunku; naruszenie zakazu trzymania palca wewnątrz kabłąka spustowego podczas ładowania, rozładowania, wyciągania broni z kabury, wkładania broni do kabury, usuwania niesprawności broni; poważne niesportowe zachowanie; używanie niedozwolonego sprzętu; przedwczesny strzał przed wyjęciem broni z kabury lub strzał, w wyniku którego pocisk uderza w ziemię w odległości mniejszej niż 1,8 m od strzelca.

Każde celowe naruszenie lub nagięcie zasad toru poprzez zastosowanie niedopuszczalnego sprzętu lub zachowania w celu uzyskania nieuzasadnionej przewagi jest karane dodaniem do wyniku dwudziestu (20) sekund w metodzie Vickers i odjęciem dwustu (200) punktów w metodzie Ograniczonego Czasu. Jest to Poważne Naruszenie Zasady Toru (PNZT).

Niesportowe zachowanie, lub użycie niedopuszczalnego sprzętu, które w opinii Kierownika Zawodów jest sprzeczne z ideą sportowego strzelectwa obronnego jest karane dyskwalifikacją na danym torze, lub w całych zawodach. Decyzję o rodzaju dyskwalifikacji podejmuje Kierownik Zawodów.

Wylot lufy broni nigdy nie może być skierowany poza strefę bezpieczną. Skierowanie wylotu broni w taki sposób, że potencjalny strzał mógłby zagrozić innej osobie jest zachowaniem niebezpiecznym. Z uwagi na wymagania niektórych torów ścisłe stosowanie zasady bezpiecznego kąta wynoszącego 180 stopni nie jest uzasadnione i organizator może indywidualnie na każdym torze określić zakres kątów bezpiecznych, zawężając je poniżej 180 stopni. Skierowanie wylotu lufy poza granice kątów bezpiecznych jest karane dyskwalifikacją z całych zawodów.

Broń może być załadowana jedynie na komendę sędziego.

Po zakończeniu toru zawodnik musi na komendy sędziego rozładować broń, przedstawić ją sędziemu do kontroli, oddać strzał kontrolny i włożyć broń do kabury. Dopiero po wykonaniu tych czynności zawodnik może zejść z linii ognia.

Broń używana podczas zawodów musi być sprawna i bezpieczna. Jeśli zostanie stwierdzona niesprawna lub niebezpieczna broń musi być ona wycofana na żądanie Kierownika Zawodów. Jeśli w efekcie awarii broni nie można rozładować, zawodnik musi powiadomić o tym sędziego, który podejmie działania, które uzna za najbardziej bezpieczne.

Podczas ładowania, rozładowywania, wyciągania broni z kabury, wkładania broni z kabury, podczas poruszania się z bronią, podczas usuwania zacięcia broni strzelec nie może trzymać

palca wewnątrz kabłąka spustu. Naruszenie tej zasady karane jest dyskwalifikacją z całych zawodów.

Zawodnik nie może manipulować bronią bez komendy sędziego. Jedynym wyjątkiem jest manipulacja bronią w specjalnie oznaczonej Strefie Bezpieczeństwa. Do Strefy Bezpieczeństwa nie wolno wносить amunicji ostrej, ślepej i atrap amunicji. Poza strefą bezpieczeństwa broń można przenosić jedynie w kaburze, rozładowaną, bez magazynka, kurek musi być zwolniony.

W jednych zawodach zawodnik może używać tylko jednego egzemplarza broni. Wyjątkiem jest użycie drugiego egzemplarza tego samego typu, w tym samym kalibrze w wypadku wystąpienia niesprawności pierwszego egzemplarza. Zamiar użycia drugiego egzemplarza zawodnik musi zgłosić do Kierownika Zawodów, do którego należy ostateczna decyzja co do możliwości użycia drugiego egzemplarza. Zawodnik nie ma możliwości powtórnego strzelania przy użyciu drugiego egzemplarza broni na Przebiegu, podczas strzelania którego nastąpiła niesprawność pierwszego egzemplarza.

Jednoczesne użycie przez strzelca dwóch egzemplarzy broni jest możliwe jedynie jeśli nakazuje to opis Toru.

W pozycji startowej broń musi znajdować się w stanie gotowości do natychmiastowego użycia, wynikającej z konstrukcji broni, chyba że opis toru stanowi inaczej. Zasadą ogólną jest, że pistolety z mechanizmem spustowym pojedynczego działania (w klasach ZPO i PODK) mogą startować z kurkiem napiętym i zabezpieczonym (jeśli ich konstrukcja to umożliwi), lub z kurkiem spuszczone. Pistolety z mechanizmem spustowym podwójnego działania (w klasie FPO) muszą startować z kurkiem spuszczone. Za naruszenie tego przepisu nakładana jest kara proceduralna. Pistolety z mechanizmem spustowym typu „Safe Action” startują z napiętym mechanizmem spustowym. Rewolwery startują z kurkiem spuszczone.

Jeśli zawodnik startuje z kurkiem spuszczone to musi oddać pierwszy strzał z samonapinania, lub po uprzednim napięciu kurka ręcznie. Kurek wolno napiąć ręcznie po całkowitym wyjęciu broni z kabury i skierowaniu wylotu lufy w bezpiecznym kierunku. Naruszenie tego przepisu jest karane dyskwalifikacją.

W pozycji startowej przed rozpoczęciem każdego Przebiegu ocenianego metodą Vickers broń musi być załadowana maksymalną liczbą naboji dopuszczaną w danej klasie (FPO i ZPO łącznie 11 naboji, PODK łącznie 9 naboji, FRO 6 naboji). Naruszenie tego przepisu jest karane jak za PNZT (20 sekund).

Normalną postawą startową jest postawa stojąc, z rękoma opuszczonymi wzdłuż tułowia, broń w kaburze, w dłoniach nie wolno trzymać żadnych elementów wyposażenia. Inne położenie broni (na stoliku, w torbie, w dłoni) może być określone w opisie Toru.

Zakazane jest stosowanie amunicji przeciwpancernej, zapalającej i smugowej. W przypadku stosowania celów metalowych, które mogą być zniszczone przez niektóre typy pocisków organizator może zakazać stosowania amunicji, którą uzna za niebezpieczną dla sprzętu.

Podczas strzelania zawodnik nie może pozostawiać za sobą zawierających naboje magazynków i ładowników rewolwerowych i naboji. Wyjątkiem jest amunicja usunięta z broni podczas usuwania zacięcia. Naruszenie tej zasady jest karane karą proceduralną.

Jeśli podczas wykonania Toru zawodnik jest zmuszony do wymiany magazynka, ale opis Toru nie zezwala na taktyczne przeładowanie, lub zmianę magazynka z odzyskaniem zawodnik może dokonać przeładowania dopiero wtedy, gdy w broni nie będzie żadnego naboju. Naruszenie tego przepisu karane jest karą proceduralną. Zgodnie z zasadami możliwe są tylko następujące typy przeładowania: 1. Przeładowanie z zamkiem z tyłu; 2. Taktyczne przeładowanie; 3. Zmiana magazynka z odzyskaniem. Rozpoczęcie przeładowania, gdy w komorze naboju jest nabój i pozostawienie za sobą magazynka z amunicją jest karane karą proceduralną lub karą za PNZT.

Przeładowanie z zamkiem z tyłu. Zawodnik przystępuje do niego, gdy wystrzeli z pistoletu całą amunicję, a zamek zatrzyma się w tylnym położeniu. Zawodnik może pozostawić za sobą pusty magazynek. Po takim przeładowaniu broń uznawana jest za załadowaną, gdy zamek znajduje się w przednim położeniu, a w komorze naboju jest nabój.

Przeładowanie taktyczne. Dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy zezwala na nie opis Toru. Dokonuje się go w momencie, gdy rozwój akcji nie wymaga prowadzenia ognia (np. w momencie ukrycia się za zasłoną, w trakcie wycofywania się, zmiany pozycji, przemieszczania się w kierunku lepszej zasłony). Po przeładowaniu taktycznym zawodnik ma w pełni naładowaną broń, a częściowo opróżniony magazynek może wykorzystać w dalszej części Toru. Najważniejszą zasadą jest jak najszybsze załadowanie pełnym magazynkiem, jak najkrótsze przebywanie z pistoletem pozbawionym magazynka i zachowanie przy sobie całej nie wykorzystanej jeszcze amunicji. Zawodnik najpierw musi wyjąć z ładownicy pełny magazynek, następnie wyjąć z broni magazynek niepełny, włożyć do broni pełny magazynek i schować magazynek niepełny. Zawodnik musi schować niepełny magazynek do: kieszeni spodni, kieszeni kamizelki, kieszeni kurtki (marynarki), za pasek lub do ładownicy. Nie jest dozwolone wykorzystywanie specjalnie wykonanych dodatkowych kieszeni i kieszeni koszuli na piersi. Nie jest dozwolone trzymanie wyjętych z broni magazynków w ustach lub w dłoni.

Zmiana magazynka z odzyskaniem. Dopuszczalna jest tylko wtedy, gdy opis toru zezwala na nią. Gdy opis toru zezwala na zmianę magazynka z odzyskaniem zawodnik może również wykonać przeładowanie taktyczne (ale nie odwrotnie). Zmiana magazynka z odzyskaniem polega na wyjęciu z broni niepełnego magazynka, schowaniu go i włożeniu do broni pełnego magazynka. Zawodnik musi schować niepełny magazynek do: kieszeni spodni, kieszeni kamizelki, kieszeni kurtki (marynarki), za pasek lub do ładownicy. Nie jest dozwolone wykorzystywanie specjalnie wykonanych dodatkowych kieszeni i kieszeni koszuli na piersi. Nie jest dozwolone trzymanie wyjętych z broni magazynków w ustach lub w dłoni.

Właściwe użycie zasłony. Jeśli zasłona jest elementem toru to trzeba ją wykorzystać. Ponad 50 % korpusu strzelca musi być ukryte za zasłoną podczas strzelania lub podczas przeładowania. Jeśli zawodnik strzela zza niskiej zasłony jedno kolano musi dotykać podłoża podczas strzelania. Jeśli zawodnik strzela zza wysokiej zasłony (mur, barykada) 100 % nóg i stóp musi być za zasłoną. Jeśli w opinii Sędziego zawodnik źle wykorzystuje zasłonę, Sędzia musi krzyknąć „Zasłona”. Gdy zawodnik natychmiast po okrzyku sędziego skoryguje swą postawę nie jest karany. Jeśli nadal będzie wykorzystywał zasłonę nieprawidłowo zostanie ukarany karą proceduralną. Przeładowanie musi odbywać się za zasłoną, jeśli taka jest. Przeładowanie musi być zakończone zanim zawodnik zasłonę opuści. Przeładowanie

pistoletu jest uznawane za zakończone, gdy nowy magazynek jest włożony do broni, a zamek jest w przednim położeniu. Przeładowanie rewolweru jest uznawane za zakończone, gdy bęben z nabojami jest zamknięty. Przeładowanie broni poza zasłoną (gdy taka jest) lub wyjście zza zasłony, gdy przeładowanie nie jest zakończone karane jest karą proceduralną.

Przestrzelina na tarczy papierowej dotykająca pola wyżej punktowanego jest punktowana jako trafienie w to pole. Promieniste rozcięcia papieru dłuższe niż podwójna średnica nie są brane pod uwagę.

Remisy należy rozstrzygać według metody przyjętej w danym klubie. Metodą tą musi być strzelanie, nie może być to losowanie.

Nie jest możliwe powtarzanie Przebiegu lub Toru z powodu niesprawności broni lub błędu zawodnika. Wyjątkiem jest Test Kwalifikacyjny i tylko wtedy, gdy nie jest częścią zawodów.

Nie jest dozwolone indywidualne ćwiczebne przechodzenie przez Tor strzelecki i zapoznawanie się z rozkładem celów oraz układem zasłon i przeszkód na Torze. Jedynie dozwolone jest grupowe zapoznanie z zasadami strzelania na Torze w ramach wyjaśnień czynionych przez prowadzącego sędziego, w zakresie i czasie określonym przez niego i jednakowym dla wszystkich zawodników danej grupy.

Przesłony „twarde” i „miękkie”.

Jeżeli opis toru określa przesłonę jako „twardą”, strzał przechodzący przez taką przesłonę pełną średnicą pocisku będzie liczony na trafionej za przesłoną tarczy jako strzał chybiony. Jeżeli opis toru określa przesłonę jako „miękką”, strzał przechodzący przez taką przesłonę będzie liczony na trafionej za przesłoną tarczy jako trafienie (odpowiednio punktowane). Zaleca się przyjęcie jednolitej zasady oznaczania przesłon „twardych” kolorem czarnym, zaś przesłon „miękkich” kolorem białym. Jako przesłon można używać naturalnych obiektów i elementów zabudowy Toru, zgodnie z logiką (ścianki, samochody, deski jako przesłony „twarde”, płachty materiału, okna, przepierzenia jako przesłony „miękkie”).

Tarcze „wrogie”- „strzelać” oraz tarcze „przyjazne”-„nie strzelać”

Tarcze wrogie mogą być oznaczane wizerunkiem lub konturem pistoletu, zaś tarcze przyjazne wizerunkiem lub konturem otwartej dłoni. Oznaczenie tarcz wrogich nie jest konieczne, lecz zalecane. Oznaczenie tarcz przyjaznych w jednoznaczny sposób jest obowiązkowe.

Wszystkie używane tarcze muszą być wykonane z tektury w naturalnym kolorze.

Zawodnik musi podczas strzelania używać ochron słuchu i wzroku. Wszystkie osoby przebywające na terenie strzelnicy są obowiązane nosić okulary ochronne. W pobliżu torów strzeleckich również osoby postronne powinny nosić ochronniki słuchu.

ZASADY BUDOWY TORÓW

Konstrukcja toru musi albo odzwierciedlać konkretną, możliwą i prawdopodobną, sytuację użycia broni w obronie własnej, albo umożliwić sprawdzenie umiejętności strzeleckich oraz umiejętności posługiwania się bronią, które mogą być przydatne w warunkach użycia broni w obronie własnej. Największa liczba strzałów, wymagana do oddania na pojedynczym torze lub osobno ocenianej części toru nie może przekraczać 18. Większość celów powinna być umieszczona nie dalej, niż 14 metrów. Wiele torów powinno być rozpoczynanych z bronią wyjmowaną spod ubrania. Zalecane jest strzelanie w ruchu i do ruchomych celów. Nacisk

należy położyć na premiowanie umiejętności strzeleckich, a nie zdolności fizycznych zawodników.

Podstawowe kryteria budowy torów strzeleckich:

Zaprojektuj scenkę sytuacyjną – jeśli nie możesz szczerze powiedzieć „to się mogło stać w rzeczywistości”, prawdopodobnie scenka nie nadaje się do wykorzystania.

Maksymalna liczba strzałów na pojedynczej części toru to 18.

Większość strzałów powinna być oddawana na odległość od 5 do 14 metrów.

Jeżeli na torze jest jakaś przesłona, musi być ona wykorzystywana przez zawodników zarówno przy strzelaniu, jak przeładowywaniu broni, usuwaniu zacięć itp.

Wymagana pozycja strzelecka powinna być forsowana raczej za pomocą odpowiedniej zabudowy toru (okna, drzwi, różne szykany i przesłony), niż poprzez wyznaczanie linii błędu czy wymóg w opisie toru.

Zaleca się stosowanie w powyższym celu różnorodnych przedmiotów życia codziennego lub ich atrap, na przykład samochodów, łóżek, stołów, koszy na śmieci, bankomatów itp.

Użycie tarcz „nie strzelać” („przyjaznych”) powinno być w granicach rozsądku, jest niedopuszczalne stawianie celu do ostrzelenia pomiędzy kilkoma tarczami „nie strzelać” – w realiach codzienności nie wolno w takiej sytuacji używać broni.

Gdzie tylko to możliwe, tarcze powinny być ostrzeliwane z przestrzeganiem zasady taktycznej kolejności, czyli na przykład od tarczy najbliższej zawodnika do najdalszej, od pierwszej widocznej zza zasłony do następnej itp. Oczywiście należy przestrzegać przy tym zasad zdrowego rozsądku. Na dobrze zaprojektowanym torze taka kolejność jest dla zawodnika oczywista i nie wymaga szczegółowych instrukcji i wyjaśnień.

Zaleca się strzelanie w ruchu oraz do ruchomych tarcz, jako najbardziej realistyczne i zbliżone do rzeczywistych warunków użycia broni.

Wszystko co tylko możliwe powinno być przedsięwzięte w celu uniknięcia konieczności wydawania przez sędziów komend bezpieczeństwa podczas strzelań – dobrze zaprojektowany tor sprowadza potrzebę wydawania takich komend do sytuacji zupełnie wyjątkowych.

Przypadki kar proceduralnych nakładanych na zawodnika, gdyż ten nie zrozumiał zawilej procedury toru, powinny być jak najrzadsze. Tory powinny być projektowane bez zbędnych zawłości, aby można było zrozumieć przedstawianą sytuację intuicyjnie.

Przepisy budowy torów (wszystkie zawody muszą spełniać poniższe warunki):

wszelkie tory strzeleckie muszą albo odzwierciedlać prawdopodobną sytuację mogącą przydarzyć się w rzeczywistości, albo sprawdzać umiejętności strzeleckie realnie przydatne przy samoobronie w rzeczywistej opresji.

75% wszystkich strzałów wymaganych do oddania na zawodach musi być do celów umieszczonych nie dalej, niż 15 metrów; nie wyklucza to ustawiania niektórych celów w większej odległości, nawet do 32 metrów.

strzelania „tylko mocna ręka” nie mogą być wymagane na odległość większą, niż 9 metrów.

strzelania „tylko słaba ręka” nie mogą być wymagane na odległość większą, niż 6,5 metra..

strzelania „tylko górna strefa A na tarczy” nie mogą być wymagane na odległość większą, niż 9 metrów.

do celów metalowych może być oddawanych nie więcej, niż 25% strzałów na torze (części toru) i nie więcej niż 10% na całych zawodach.

nie jest dozwolone wymaganie przemieszczania się zawodnika pomiędzy pozycjami strzeleckimi w ramach jednego toru (części toru) o więcej, niż 9 metrów.

na torze (części toru) można użyć najwyżej jednej tarczy „nie strzelać” na każde trzy tarcze do ostrzelenia.

żaden tor (część toru) nie może wymagać oddania więcej, niż 18 strzałów.
na torze sytuacyjnym nie można stosować linii błędu.

nie wolno projektować torów, które w poważny sposób ograniczają możliwości równej rywalizacji osobom starszym i z ograniczeniami ruchowymi; nie oznacza to eliminowania wszelkich utrudnień – wolniejsze zajmowanie przez osoby mniej sprawne pewnych trudniejszych pozycji strzeleckich, na przykład za niskimi osłonami, jest cechą życiową, która będzie miała określony skutek również w warunkach rzeczywistej samoobrony.

gdzie tylko to możliwe należy dążyć do przyjmowania przez zawodników oczekiwanych pozycji strzeleckich poprzez ich wymuszenie odpowiednimi zasłonami (szykanami), niż poprzez nakazanie ich w opisie toru.

zaleca się strzelanie w ruchu i co najmniej 5% wszystkich strzałów wymaganych do oddania na zawodach powinno być oddawane w ruchu.

jeżeli jakiś tor wymaga ostrzeliwania tych samych tarcz w kilku poszczególnych częściach toru, musi być oceniany metodą Limited Vickers lub metodą „ograniczonego czasu”.

tarcze „nie strzelać” należy tak umieszczać, by uniemożliwić ich przypadkowe trafienie poprzez tarczę do ostrzelenia.

Prawidłowe ustawienie toru strzeleckiego jest kluczowym czynnikiem gwarantującym właściwy przebieg strzelań. Wymagania odnośnie odległości do tarcz oraz liczby strzałów bazują na analizie statystyk rzeczywistego użycia broni w sytuacjach samoobrony. Wymogi prawidłowego stosowania zasłon, zarówno przy strzelaniu, jak na przykład przeładowywaniu broni, mają również na celu zbliżenie warunków strzelania na torze do sytuacji rzeczywistej samoobrony.

Nie wolno przesadzać z wymaganiem przemieszczania się zawodnika na torze; należy mieć na uwadze, że stosowane systemy liczenia wyników sprawdzają się dobrze, gdy stosunek czasu faktycznego strzelania do czasu wykonywania innych wymaganych opisem toru czynności jest utrzymany w granicach rozsądku. Jeśli projektant toru każe zawodnikowi dużo biegać pomiędzy kolejnymi stanowiskami strzeleckimi, mamy do czynienia z oceną jego umiejętności lekkoatletycznych, a nie strzeleckich.

Należy wprowadzać różnicowanie w liczbie wymaganych trafień na tarczach, również ostrzeliwanie wielokrotne tarcz (na przykład 3-6 trafień do tarczy), oraz wymagać taktycznie zasadnego ostrzeliwania tarcz (dla przykładu trzy tarcze mogą być ostrzeliwane w sekwencji 1-1-2-1-1). Nie należy jedynie mieszać tych wymogów w ramach jednego toru, czyli wymagać ostrzelenia niektórych tarcz tak, innych inaczej; wprowadza to zbędne skomplikowanie toru, zmuszające zawodnika do zapamiętywania złożonych procedur, zamiast koncentrowania się na strzelaniu.

Piotr Paszkowski i Jarosław Lewandowski. Warszawa, 15 grudnia 2001 roku.